

www.galarna.si

K. A. Tucker: *Five Ways To Fall*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2014 by Kathleen Tucker

Published by arrangement with Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Aurora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(71)-311.2

TUCKER, K. A., 1978-

Pet načinov padca / K. A. Tucker ; prevod Irma Kukovič. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017

Prevod dela: Five ways to fall

ISBN 978-961-7015-77-5 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 93237249

K. A. Tucker

Pet načinov padca

Prevod:

Irma Kukovič



Za Lio in Sadie

Če si želita vijoličaste lase, potem jih imejta (najbrž bom nekega dne obžalovala te besede).

Za Sarah Cantin

Ker si ujela tiste veverice.



Prolog

Sem le jaz?

Ali pa ima vsakdo trenutek ‚norosti‘ v svojem življenju – ko gola čustva prevladajo nad zdravim razumom kot tovornjak polpriklopnik, ki te prisili, da storiš in rečeš stvari, zaradi katerih drugi v šoku strmijo vate, odkimavajo in se sprašujejo, zakaj se vedeš tako neumno, zakaj preprosto ne odnehaš, zakaj ne uvidiš resnice.

Le, da je tebi vseeno, kaj si *oni* mislijo ali rečejo, ker to je *tvoje* življenje in *tvoje* srce, ki ga je pogoltnilo.

To je storil Jared.

Pogoltnil je moje celo srce in potem preprosto dopustil, da so njegovi ostanki preprosto ... padli.

Morda sem malo pretirano čustvena. Morda se bom nekoč, ko bom ugotovila, kako naj se spet postavim na noge, samo smejala.

Do takrat pa ... moji ostanki bodo ležali tukaj, na kupu zavrnitev.

Spet.

Reese



Poglavje 1

REESE

Še nikoli prej nisem videla takšnega pogleda na očetovem obrazu.

Ima ga, vse odkar je prišel iz telefonske govorilnice. »Pojdi, zdaj,« me priganja z raskavim glasom, ki se lomi. »Pojdi notri.«

»Toda ... zakaj?« Oklevam in prestrašeno gledam v okrepčevalnico, kjer se ustavljajo tovornjakarji, ki je sicer prazna, le en gospod z Božičkovo brado sedi tam.

Očka se z rokami oklepa volana in se s celim telesom obrne proti meni. »Reesie, punčka.« Ni mi všeč njegov ton. Tako resnoben je, da mi zatrepeta spodnja ustnica. »Prosim, pojdi nazaj noter, sedi v najin separe in prositi tisto prijazno natakario za še en košček pite z ameriškimi oreščki, ki ti je tako všeč,« reče počasi, enakomerno.

Pogoltnem solze. »Sama?«

Njegov obraz se napne, kot kadar je jezen. »Samo za malo časa.«

»In potem prideš tudi ti?«

Tesno zapre oči in ustrašim se, da sem ga zdaj res razjezila, toda ... še nikoli nisem odšla nikamor sama. Šele pet let sem stara. »Zapomni si, da te ima očka zelo rad, punčka. Zdaj pa pojdi.«

Potlačila sem stok, zdrsnila po starem sedežu in odprla težka vrata starega Fordovega kamiona.

»Reesie,« me pokliče očka, ko z rdečimi čevlji pristanem na cestišču.

Obrnem se in vidim, da si z roko briše nekaj na obrazu, preden mi pomežikne in se nasmehne. Vrata tovornjaka se treskoma zaprejo, ko jih močno odrinem. Zadržim sapo, stopim po stopnicah in vrata okrepčevalnice potisnem, kolikor zmorem, ko mi glasno zvonjenje zvonca odmeva v ušesih. Poženem se po črno-belih ploščicah proti najinemu separeju – tistem, kjer sva sedela, preden je očka poklical mamico; najina posoda je še vedno na mizi – in sedem ravno v trenutku, da še vidim zadnje luči očkovega tovornjaka, ki počasi izginjajo.

Ko pride prijazna natakara z visoko počesanimi lasmi, ji povem, da bo očka vsak čas nazaj, in naročim tisti košček čokoladne pite z ameriškimi oreški ter se lepo zahvalim. Sedim v separeju in hlastno jem ter razmišljam, kakšno srečo imam, da lahko v enem dnevu pojem dva koščka.

In čakam.

Brado naslonim na dlani in iz kota strmim skozi okno ter čakam, da se bo pojavil poznani modri tovornjak, in pogledujem k vratom vsakič, ko se oglasi zvonec. Ko sede k meni prijazni policist in me vpraša, kje je moj očka, mu povem, da bo kmalu prišel.

Zdaj pa ni nobenega prijaznega policista, da bi me potolažil. Nobene prijazne gospe, ki bi mi prinesla košček čokoladne pite z oreščki, da bi premagala grenkobo v mojih ustih. Toda tokrat vsaj nisem bila zapuščena.

Na to se spomnim v trenutku, ko skozi steklo okna na vratih zagledam očimov obraz.

Njegovi temni lasje so bolj beli kot črni in okoli pasu se je zredil vsaj za pet kilogramov, odkar sem ga nazadnje videla – pred devetimi leti – vendar je to zagotovo Jack Warner. Čeprav mislim, da me ne prepozna. Zaradi načina, kako njegove jekleno modre oči preletijo moje vijoličaste lase ... pirsinge ... ogromno, Jared tetovažo, ki mi ovija desno ramo, mislim, da se sprašuje, ali so ga policisti napotili v napačen prostor.

Srečo imam, da sem tokrat sploh v sobi. Po navadi te vržejo v priporo celico ali te prisilijo, da sediš na

neudobnem stolu ob pijanem Sethu, ki smrdi po škotskem viskiju iz ječmenovega slada in telesnih izločkah. Prepričana sem, da sem se policistki zasmilila. Sodeč po smrtonosnem pogledu, ki ga je namenila Jaredu in Caroline, ko me je iz Lininega stanovanja na poti do patroljnega policijskega avtomobila odpeljala *mimo* njunega, ni bila ravno prevzeta nad tem, kar je slišala.

Seveda pa ji nisem povedala jaz. Ker sem odraščala med odvetniki, sem se naučila, da ne smem reči policistom niti besedice, če ni zraven odvetnika. Moja najboljša prijateljica, ki je tudi sosedka, je pojasnila, da je stanovanje, ki sem ga danes razdejala, tehnično gledano še vedno moje – četudi na pogodbi o zakupu ni mojega imena – in da bi morali aretirati lopovsko, brezsrčno psico, ki mi je ukradla moža.

Na žalost pa sem jaz tista, ki sedi tukaj.

Zadržim sapo, ko gledam Jacka, ki sede, si popravlja nekoliko pomečkan suknjič na ogromni postavi, ko išče udobje na trdem plastičnem stolu. Ironično je, da v tem trenutku čutim, kot da je bistven del mojega otroštva in hkrati popoln tujec.

Ne morem verjeti, da sem ga poklicala.

Ne morem verjeti, da je resnično prišel.

Težko zavzdihne in končno reče: »Reesie.« Zviška gleda name, na enak način, kot je takrat, ko me je ujel med pospravljanjem dokumentov v baptistični

cerkvi in sem prebrala nekaj kar nobeno devetnajst- ali pa dvajsetletno dekle ne bi smelo videti. Kljub več nesoglasjem v najinem nekoč zelo tesnem odnosu se v meni takoj razlije toplota. Že več let nisem slišala tega nadimka. »Torej ... uničevanje zasebne lastnine?«

Predvidevam, da so mu policisti povedali. »Raje bi to imenovala umetniško izražanje.« Platno so bila Carolinina preveč spodobna oblačila, njeni bahavi okrasni vzglavniki in tista prekleta pornografska slika njiju, ki visi nad *najino* posteljo. »Polega tega,« dvignem roke, ki so popacane s temno rdečo barvo in smrtno resno rečem: »ne morejo dokazati, da sem bila jaz.« Ko me je Lina našla v zatemnjeni kuhinji svojega stanovanja, kjer sem živela zadnja dva tedna in kjer sem zdaj tiho sedela, je zakričala, preden je spoznala, da se nisem spremenila v samomorilsko obsedenko in da sem pravzaprav prekrita z rdečo *barvo*. Morda bi morala otežiti delo policistov s tem, da bi se oprhala, preden so prišli.

Droben, žalosten nasmeh se mu priplazi na obraz. Sprašujem se, ali mi uspeva s svojimi poskusi duhovitih odgovorov prikriti hromečo srčno bolečino in zavrnitev, v katerih se utapljam, odkar sem izvedela, da ima moj mož razmerje s srednješolsko ljubeznijo.

»Na poti sem sem poklical Barryja. Slišati je bilo, da je imel ta leta veliko dela s teboj.« Po načinu, kako

je stisnil čeljust, lahko povem, da Jaku ni bilo lahko opraviti tega klica, čeprav je minilo že devet let. Nič presenetljivega. Jack in Barry, prijatelja od mladih nog, sta bila nekoč enakovredna partnerja v odvetniški pisarni. Dokler se Barry ni spustil v afero z Jackovo ženo.

Mojo mamo.

Vsa zveza se je v trenutku utopila v morju grenkobe, ki očitno še ni presahnilo. Pogledam na njegove roke in ne morem si kaj, da ne bi opazila, da ne nosi poročnega prstana. Domnevam, da se ni ponovno poročil. Po vsem tem, kar je moral preživeti zaradi moje mame, ga tudi ne obsojam.

»In razumem tudi, zakaj si se me odločila zdaj poklicati. V resnici nisi imela izbire, kajne?«

»Ne, res je nisem,« priznam, osredotočena na zvezdice in kroge, ki jih s prstom rišem po hladni kovinski površini. Barry je visoko cenjen, uspešen odvetnik kriminalcev, ki je svojo pastorko več kot enkrat izvlekel iz polomije. Zadnji pripetljaj je bil za moj osemnajsti rojstni dan, ko sem se odločila, da bi bilo smešno, če bi bila retro in kazala svojo zadnjico avtomobilom, ki so vozili mimo.

Eden od teh avtomobilov je bil policijski.

Policist je bil zadržan kreten.

In jaz sem bila opita.

Po tem, ko mi je Barry pomagal, da sem se izognila neprimerni izpostavljenosti in tožbi zaradi mladoletne alkoholiziranosti, je oznanil, da je moja kartoteka mladostnika zaključena, ker sem bila zdaj odrasla oseba, in tako mi je zdaj tudi odpovedal vso nadaljnjo pomoč. Tri mesece pozneje, ko ga je mama zapustila in odšla z možem številka štiri, je to postalo tudi *uradno*.

»Presenečen sem, da ni Annabellin novi mož hitro vsega pometel pod predpražnik.«

»Nisem poklicala Annabelle. Ne želim, da izve za to.« Prenehala sem jo klicati 'mama', ko sem dopolnila osem let. Obe sva se strinjali, da to ne bi bilo primerno za žensko, katere prava strast sta bila status v dragih klubih in martini z olivo.

Begajoči prsti se mi nenadoma ustavijo. »Saj je nisi *ti* poklical, kajne?« Pridobila bi samo še dodaten veter v jadra, da bi me lahko še bolj žalila. Kar je že tako ali tako počela. Rekla je, da nimam tega, kar bi mojega ,čednega delavca v proizvodnji' dolgo osrečevalo.

Jack se tiho zasmeji, čeprav v njem ni čutiti veselja. »Ne, jaz je zagotovo nisem poklical. Kaj bi ji sploh lahko povedal? Po telefonu mi nisi povedala skoraj nič. Čeprav je slišati, da si tokrat v kar veliki godlji.«

Uide mi vzdih olajšanja in spet začnem čečkati po mizi. »Tako so mi povedali.« Ko so začeli policisti uporabljati besede, kot so ,tatvina' in ,grožnje s

telesno poškodbo – besede, ki so zvenele pretirano in neprimerno, vendar bi nepreklicno omadeževale mojo popolnoma čisto kartoteko – sem vedela, da se iz tega ne bom tako zlahka izvila. K čemur ni prav nič pripomoglo dejstvo, da sem si za tarčo izbrala Carolinino fotografijo, na kateri sem vadila med svojim divjanjem, ter strateško pustila škarje tako, da so prebadale njene oči. »Še dobro, da imaš še vedno odvetniško pisarno. Zlahka sem te našla.«

Jack čez prsi prekriža roke in me prazno pogleda. Majhen delček v meni – tisti od jezne male deklice, ki je izgubljen nekje v moji notranjosti – se je pripravljn razpočiti in zahtevati: »Kako si me lahko zapustil? Vem, zakaj si zapustil mojo mamo, toda kako si *me* tako zlahka potisnil iz svojega življenja? Jaz te nisem prevarala!« Vendar se ugriznem v spodnjo ustnico. Da bi razvezila edino osebo, ki mi lahko v tem trenutku pomaga, ne bi bilo ravno pametno. In zdaj moram biti pametna.

Končno se Jack nasloni nazaj na stolu in reče: »Dobro, Reese. Začni od začetka in videla bova, kako bova to rešila.«

Stisnem ustnice, da se ne bi smehljala. Pa ne zato, ker bi bilo smešno. Le to je, da sva že enkrat bila v podobnem položaju. Začenjam se počutiti kot takrat, ko sva se okoli polnoči srečevala v kuhinji – potem ko je Annabelle zaspala in ko je bil Jack končno doma iz

službe – da sva ob skodelici sladoleda premlevala moje zadnje neumnosti. Zdaj je povzel celo enak očarljivi ton, kot ga je vedno, ko me je pripravil do tega, da sem govorila, medtem ko me učitelji, moja svetovalka ali kdorkoli drug niso mogli. Precej prepričana sem, da ga je uporabljal tudi pri strankah.

Čez dvajset minut, potem ko sem mu povedala vse, povezano s tem položajem, slišim, kako razočarano zavzdihne. »Delaš v trgovini z živalmi, Reese?«

»Nič več.« Potem ko sem iz službe odšla prej, ker sem zbolela, in prišla domov *k velikemu odkritju* Jareda in nje pod prho – je dovolj nenavadno, da večkrat ko se spomnim tega prizora, bolj se mi zdi podoben sceni iz filma *Brazgotinec* – sem ležala teden dni v Linini postelji, močno omamljena z viskijem Jim Beam in tabletami proti prehladu. Šef me je odpustil kar preko telefona.

Vseeno mi je bilo.

»In s fantom si pobegnila v Vegas? Pri devetnajstih letih? Po tem, ko si ga poznala šest tednov?« Vem, da ta smeh, ki napolni prostor, ni namenjen meni, še preden to potrdijo njegove besede; Jack se smeje zaradi ironičnosti. »In od nekdanj si bila zatrdno prepričana, da se nikoli ne boš poročila.«

Na to ne morem drugače odgovoriti kot: »Ljubila sem ga,« ko se mi je v grlu naredil boleči cmok in sem

se borila z nujo, da se mi ne bi izvil stok. Mislim, da ga še vedno ljubim, ne glede na to, kaj vse mi je storil. Od takrat, ko sem pred osmimi meseci stopila iz stanovanja svoje najboljše prijateljice Line in se dobesedno zaletela v njenega soseda, v reinkarnacijo samega zelenookega grškega polboga, sem vedela, da sem srečala svojo sorodno dušo. Eksplodiral je ognjemet, udarila me je strela in stresla elektrika. Za vse tisto sranje o ljubezni na prvi pogled, v katerega nisem verjela – sem sama takoj postala najzvestejši zagovornik. Zdrava pamet je odletela skozi okno s cementnim blokom okoli gležnja.

Jared je rekel, da je tako čutil tudi on.

In zdaj, po šestih mesecih zakonskega blišča in brez enega samega opozorila, je spet z *njo*.

Neznosna bolezen, ki gnije globoko v meni, se ob tej misli vname, ponižujoča resničnost me žge in se ne želi pomiriti.

»Poglej, Reese. Vem, da imaš to divjo žilico v sebi že, odkar si bila majhno dekle. Čeprav te stvari, ki si jih storila, odkar sem te nazadnje videl,« odkimava z glavo, »posedovanje marihuane ... motenje posesti ... mladoletno popivanje ... pretep s pestmi?«

»Saj ni nič takšnega. V srednji šoli veliko ljudi popiva in kadi marihuano,« oporekam in dodam: »jaz sem samo ena izmed tistih, ki jih pri tem kar naprej ujamejo.«

»Tekmovanje z avtomobili v pospeševanju?«
Vprašujoče strmi vame.

»To je bil derbi in popolnoma je ušlo iz nadzora,«
pojasnim.

Jack si sname očala, se z dlanmi močno podrgne po obrazu. Videti je utrujen. Vožnja od Miamija do Jacksonvilla traja štiri ure in prispel je pet ur po tistem, ko sem ga poklicala, kar pomeni, da je skoraj dobesedno vse izpustil iz rok in se odpravil sem. Ne morem, da se ne bi vprašala, zakaj je to storil.

»No, vsaj noseča nisem,« se pošalim.

Glede na ogorčen pogled, ki mi ga nameni, vidim, da mu ni do smeha. »Upal sem, da si prepametna, da se bi vpletla v takšne težave.«

»Predvidevam, da si včasih tudi pametna dekleta zapletejo življenja, kajne?« zamrmram, čeprav so me njegove besede prizadele.

Ker so resnične.

Jack je nekaj časa tiho, potem pa med razmišljanjem ukrivi ustnice in me pogleda. »Kaj boš zdaj storila s sabo, Reese? Kako se boš oddolžila za tole?« Ko sem bila majhna, me je Jack vedno spraševal, kakšno kazen si zaslužim, potem ko sem kot otrok storila kakšen prestop. Mislim, da je bil to njegov način, da bi se strinjala s posledicami, ne da bi bil on videti kot hudobni oči. Precej izvrstno sem si izmišljala

dobre kazni. Zagotovo pa je bilo boljše sedeti na stolu, medtem ko je mama vpila o tem, v kakšno sramoto sem ji, da se ji je gin prelival preko roba kozarca za martini, ko je divje mahala z roko.

Toda nisem več majhno dekle in Jack me ne prosi, naj si sama izmislim primerno kazen. Sprašuje me, kako si bom uredila *življenje*.

Vse, kar mu lahko namenim v odgovor, je le poražen skomig z rameni.

Kajti natanko tako se ta trenutek tudi počutim. Porazeno. »Ne vem. Poiskala si bom drugo službo, se mi zdi.«

»Kaj pa fakulteta?«

Z očmi zavijem, še preden lahko preprečim. Jack je vedno sovražil moje zavijanje z očmi. »Moj indeks ne bo ravno pritegnil pozornosti v sprejemnih pisarnah.« Kot tudi ne izključitev iz zasebne šole, ko so ugotovili, da sem vlomila v profesorjevo pisarno in ukradla preizkus znanja ob polletju.

»Zato ker nisi bila sposobna opraviti dela?« Odgovorim mu z dvignjenimi obrvmi. »Zato ker preprosto nisi opravila dela,« si je odgovoril sam zase, odkimaval in obraz mu je preplavilo izredno nezadovoljstvo. »Si želiš tako živeti življenje? V in iz policijskih avtomobilov? Delo za minimalno plačilo? Nestabilne zveze?«